



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobkyně

1) S. M.

2) nezl. D.M.

obě státními občankami Republiky Kazachstán

obě zastoupeny Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem

se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému

Ministr vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 30. 10. 2017, č.j. MV-106979-3-/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2017, č.j. MV-106979-3/SO-2017, se zrušuje, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení ve výši 23.183,- Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ministr vnitra (dále jen „žalovaný“) zamítl jejich rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 6. 2017, č.j. VS-1459/835.3/2-2016, kterým podle § 11, § 13 odst. 1 a § 14 odst. 7 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o státním občanství“) nebylo vyhověno jejich žádosti o udělení státního občanství České republiky.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobkyň

2. Žalobkyně v podané žalobě namítaly nesprávné právní a skutkové posouzení svých příjmů. Žalobkyně 1) předložila přiznání k dani z příjmů fyzických osob svého otce a čestné prohlášení své i svého otce prokazující, že obě žalobkyně byly finančně podporovány otcem žalobkyně 1). Zdůraznily, že je jim vytýkáno, že neprokázaly schopnost finančních prostředků pokrýt jejich životní náklady, přestože nebyly k prokázání těchto skutečností vyzvány a jejichž prokázání zákon nepožaduje. Správní orgány ani neuvedly, jaké příjmy považují za dostatečné.
3. Nesouhlasily s posouzením integrace žalobkyně 1) do české společnosti. Žalovaný považoval za dostatečnou sociální i rodinnou integraci žalobkyně 1) a za nedostatečnou její integraci pracovní. Žalobkyně namítaly, že dle důvodové zprávy k zákonu o státním občanství postačuje naplnění pouze jednoho z druhů integrace a že míra pracovní integrace nemůže být závislá na výši zisku z podnikání či zaměstnání, nýbrž na její délce. Přičemž žalobkyně 1) je na území České republiky pracovně integrována více jak 7 let.
4. Zároveň odmítly i názor žalovaného, že žalobkyně 2) není dostatečně integrována v české společnosti s ohledem na nízký věk a na státní občanství jejích rodičů. Poukázaly na nemožnost zařadit žalobkyni 2) do juniorského týmu moderní gymnastiky Střediska sportu mládeže pod MŠMT kvůli absenci státního občanství České republiky; v důsledku čehož bude gymnastická kariéra žalobkyně 2) stagnovat. Zdůraznily, že správní orgány nezpochybnilly posudek TJ Sokol Karlín o nezbytnosti jejího státního občanství.
5. Nerozporovaly, že na udělení státního občanství není právní nárok. S odkazem na judikaturu správních soudů však zdůraznily nezbytnost vést řádné správní řízení, postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti a vyvarovat se diskriminaci a libovůli. Poukázaly na skutečnost, že podmínky pro udělení státního občanství nelze rozšiřovat. V dané věci měly za to, že správní orgány ve své volné úvaze vybočily ze zákonem stanovených mezí a porušily zákaz libovůle, resp. zásadu legitimního očekávání dle § 4

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Postup správních orgánů označily za přepjatě formalistický.

6. Namítaly porušení § 89 odst. 2 správního řádu, jelikož se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkami obsaženými v rozkladu žalobkyně, zejména s námitkou výše finančních prostředků. Za nedostatečné považovaly také vypořádání důkazního návrhu výsledkem otce žalobkyně 1).
7. Žalobou napadená rozhodnutí považovaly za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, vnitřně rozporná a nesplňující požadavky v § 68 odst. 3 správního řádu. Úvahu správních orgánů, že žalobkyně 1) nesplnila podmínky pro udělení státního občanství, a tudíž nebylo dle zásady jednotného občanství rodiče a dítěte občanství uděleno ani žalobkyni 2), považovaly za nesprávnou, když žalobkyně 1) má syna s českým státním občanstvím. Správní orgány tuto skutečnost nehodnotily a nevypořádaly se s ní. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřovaly i v tom, že odůvodnění neobsahuje jakékoli důkazy, které by neudělení státního občanství zdůvodňovaly, přičemž hodnocení důkazů správními orgány považovaly za nesprávné.
8. Žalobkyně navrhly soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 3. 2018 nesouhlasil s podanou žalobou a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Trval na souladu rozhodnutí s právními předpisy.
10. Uvedl, že žalobkyně 1) neprokázala výši a zdroje svých příjmů za období posledních 3 let před podáním žádosti dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, přestože k tomu byla vyzvána. Vysvětlil, že žalobkyně 1) předložila toliko čestná prohlášení a přiznání k dani z příjmů otce, dle něhož jsou příjmy otce velmi nízké a nepostačovaly by k zabezpečení rodiny otce i žalobkyně 1). Čestná prohlášení tak považoval za nedostatečná, účelová a nevěrohodná. Žalobkyně 1) nadto v dotazníku ze dne 29. 2. 2016 uvedla, že její měsíční příjem je cca. 30.000,- Kč a tvoří jej příjmy z podnikání a příjmy z podnikání jejího manžela; v průběhu správního řízení však tvrdila, že finanční zabezpečení rodiny plně zajišťuje otec žalobkyně 1) a že ona sama ani její manžel pravidelný příjem nemají. Dovodil proto, že žalobkyně neprokázala, z jakých finančních prostředků zajišťovala životní potřeby a náklady sebe a rodiny za období od dubna 2013 do prosince 2014.
11. K naplnění podmínky dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství uvedl, že při udělování státního občanství je přihlíženo k integraci žadatele do české společnosti, a to pracovní, rodinné a sociální. Konstatoval, že v dané věci bylo přihlédnuto k tomu, že syn žalobkyně 1) má české státní občanství. Žalobkyně 1) však neprokázala integraci sociální a s ní související integraci pracovní, která u ní není rozvinuta. Žalobkyně 1) totiž pracovala jako jednatelka ve společnostech MUSTANG KARGO s.r.o., a MUSTANG SERVIS s.r.o., které vykazovaly ztrátu nebo velmi nízký příjem. Navíc bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobkyně 1) nebyla schopna doložit výši a zdroje svých příjmů.
12. Vysvětlil, že k zamítnutí žádosti ve vztahu k žalobkyni 2) bylo přistoupeno na základě zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí. Žalobkyně 2) je nízkého věku a je plně citově a existenčně závislá na rodičích, tedy i na žalobkyni 1), které státní občanství uděleno nebylo.
13. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

14. V replice ze dne 22. 3. 2018 žalobkyně setrvaly na žalobních námitkách a znovu zdůraznily, že žalovaný nesdělil, jaká výše příjmu je dle něj dostatečná; nevypořádal řádně otázky pracovní integrace žalobkyně 1) a nerefletoval, že syn žalobkyně 1) je občanem České republiky.
15. Na ústním jednání právní zástupkyně žalobkyň setrvala na svém procesním stanovisku a zopakovala žalobní námitky. Nad rámec již uplatněných žalobních námitek zdůraznila, že výzva správního orgánu I. stupně vydaná za účelem odstranění nedostatků žádosti je nevyhovující, neboť v ní absentuje požadavek na uvedení měsíčních životních nákladů žalobkyně 1). Dovodila tak, že správní orgány si nemohly učinit objektivní závěr o nedostatečnosti příjmů žalobkyně 1), když neznaly její náklady. V této souvislosti poukázala na odlišnou praxi správního orgánu I. stupně, jenž v jiném případě účastníka k doplnění tvrzení mimo jiné i za účelem zjištění jeho životních nákladů konkrétně vyzval. K prokázání uvedených tvrzení předala soudu usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 5. 9. 2018, č.j. VS-687/835.3/2-2018. Dále soudu k prokázání porušení zásady legitimního očekávání v rámci posuzování principu jednoty státního občanství ze strany správních orgánů předložila dopis správního orgánu I. stupně ze dne 14. 8. 2017, č.j. VS-4019, 4018/835.3/2-2016 a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č.j. MV-133232-5/SO-2017. Závěrem právní zástupkyně žalobkyně uvedla, že správní orgány ignorovaly sportovní aktivity žalobkyně 2), přitom ty jsou důvodem, pro který žalobkyně žádají o udělení státního občanství. Žalobkyně 2) totiž bez státního občanství ČR nemůže být zařazena do českého národního gymnastického týmu.
16. Žalovaná na ústním jednání rovněž setrvala na svém procesním stanovisku a plně odkázala na vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí.
17. Soud k důkazu přečetl veškeré listinné důkazy předložené právní zástupkyní žalobkyň na ústním jednání. Přičemž z usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 5. 9. 2018, č.j. VS-687/835.3/2-2018, zjistil, že správní orgán I. stupně v jiném řízení o udělení státního občanství vyzval účastníka k doplnění podstatných náležitostí žádosti tak, že mu uložil doložit mimo jiné doklady prokazující zdroje a výši všech finančních prostředků, ze kterých žadatel hradil své životní potřeby a náklady za poslední tři roky; konkrétně akcentoval doklady týkající se životních měsíčních nákladů s tím, že má rozepsat jednotlivé položky na byt, stravu, dopravu atp. Z dopisu správního orgánu I. stupně ze dne 14. 8. 2017, č.j. VS-4019, 4018/835.3/2-2016 a z rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, č.j. MV-133232-5/SO-2017, vyplynulo, že žalovaný zrušil předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který nevyhověl žádosti nezletilého účastníka o udělení státního občanství, jelikož se řádně nevypořádal s tím, z jakého důvodu staršímu sourozenci účastníka bylo státní občanství uděleno na rozdíl od žadatele. Dovodil, že za situace, kdy oba sourozenci žijí v identických rodinných podmínkách, je odkaz správního orgánu I. stupně na zásadu jednotnosti státního občanství v rozporu se zásadou předvídatelnosti.

III.

Obsah správního spisu

18. Žalobkyně 1) podala dne 29. 2. 2016 u Krajského úřadu Středočeského kraje žádost o udělení státního občanství, do které zahrnula i žalobkyni 2) jakožto svou nezletilou dceru, žádost byla doručena správnímu orgánu I. stupně dne 5. 4. 2014. Z Dotazníku ze dne 29. 2. 2016 vyplývá, že žalobkyně 1) k položce měsíční příjem uvedla 30.000,- Kč, který specifikovala jako příjmy z podnikání a příjmy z podnikání manžela. Žalobkyně k žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dále předložila přiznání k dani z příjmů právnických osob společnosti MUSTANG KARGO s.r.o. za rok 2013, 2014 a 2015.

19. Výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 9. 2. 2017 byla žalobkyně 1) vyzvána, aby předložila „*vyjádření, z jakých finančních zdrojů byly hrazeny její životní potřeby v období od dubna 2013 do prosince 2014, společně s doklady, jež výši a zdroje příjmů budou prokazovat*“. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně 1) je povinna prokázat své příjmy dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, avšak z předložených přiznání k dani z příjmů právnických osob nejsou patrné příjmy žalobkyně, ze kterých by hradila své životní náklady.
20. Žalobkyně 1) na výzvu správního orgánu I. stupně reagovala vyjádřením, dle kterého od dubna 2013 do prosince 2014 zajišťoval v plné výši a doposud zajišťuje výživu a finanční zabezpečení rodiny žalobkyně 1) otec žalobkyně 1); konkretizovala, že v roce 2013 byl průměrný měsíční příjem otce 13.000,- Kč a v roce 2014 ve výši 7.856,- Kč. Žalobkyně 1) zároveň předložila své čestné prohlášení ze dne 15. 3. 2017 o tom, že nemá na území České republiky příjem ze závislé činnosti anebo jiných funkčních požitků a že výživu i finanční zabezpečení celé rodiny zajišťuje otec žalobkyně 1). Dále předložila čestné prohlášení otce žalobkyně 1) ze dne 15. 3. 2017 o tom, že v období od dubna 2013 do prosince 2014 a doposud zajišťuje v plné míře výživu a finanční zabezpečení rodiny žalobkyně 1). Současně byl předložen výpis z živnostenského rejstříku otce žalobkyně 1) a jeho přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2013 a 2014.
21. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č.j. VS-1459/835.3/2-2016, nevyhověl žádosti žalobkyně 1), do níž byla zahrnuta jako nezletilé dítě žalobkyně 2), o udělení státního občanství ČR. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně 1) splnila podmínky stanovené v § 14 odst. 1 písm. a), odst. 2, 3, 4, 5, 6 a 8 zákona o státním občanství. Za nesplněnou považoval podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, neboť žalobkyně 1) neprokázala výši a zdroje svých příjmů za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti, tj. v období od 29. 2. 2013 do 28. 2. 2016. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že žalobkyně 1) byla od 15. 5. 2007 do 29. 3. 2016 vedena jako osoba celodenně a řádně pečující alespoň o jedno dítě do 7 let věku nebo nejméně o 2 děti do 15 let věku, pokud nemá příjmy ze zaměstnání ani ze samostatné výdělečné činnosti; předložila sice čestné prohlášení své a svého otce a jeho daňová přiznání, avšak příjmy otce považoval správní orgán I. stupně za natolik nízké, že nemohou dostačovat pro finanční zabezpečení rodiny otce žalobkyně 1) a současně rodiny žalobkyně 1). Žalobkyně tudíž neprokázala, z jakých finančních prostředků zajišťovala životní potřeby a náklady svoje a své rodiny za rozhodné období dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Správní orgán I. stupně se dále zabýval tím, zdali jsou žalobkyně integrovány do společnosti v České republice dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Konstatoval, že žalobkyně mají vazby na státní občany České republiky, když syn žalobkyně 1) je českým státním občanem. Sociální a pracovní integraci žalobkyně 1) však považoval správní orgán I. stupně za nezavršené s ohledem na účast žalobkyně 1) v obchodních společnostech vykazující ztrátu či nízký zisk a neprokázání účasti žalobkyně 1) v podílení se na fungování společnosti, činnosti v občanských sdruženích. Měl za to, že neprokázala ani určitou míru zapojení do společenského života v České republice, přijetí českých kulturních tradic atd. Pak uzavřel, že žalobkyně 1) není integrována do české společnosti dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství a nesplňuje podmínku dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Doplnil, že žalobkyně 2) je vzhledem k věku zcela závislá na svých rodičích, matce státní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

občance Republiky Kazachstán, a to v otázkách výživy, výchovy i schopnosti se integrovat, tudíž s ohledem na zásadu jednotného občanství rodičů a nezletilých dětí rozhodl o nevyhovění žádosti i ve vztahu k žalobkyni 2).

22. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podaly žalobkyně rozklad, o kterém rozhodl žalovaný dne 30. 10. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s posouzením věci správním orgánem I. stupně. Měl za to, že žalobkyně 1) byla řádně vyzvána správním orgánem I. stupně k doložení dokladů prokazujících výši a zdroje příjmů; doložila toliko čestná prohlášení, z nichž neplyne, že by příjmy jejího otce skutečně pokrývaly životní náklady její rodiny. Přisvědčil, že zákon nestanoví žádnou konkrétní částku výše příjmů, které musí žadatel o udělení státního občanství dosáhnout, avšak pokrytí ročních nákladů minimálně 4 osob, tj. žalobkyně 1) a 2), syna žalobkyně 1) a otce žalobkyně 1), z příjmů otce žalobkyně 1) nebylo dle jeho mínění reálné. Konkrétně poukázal na nízkou částku 94.280,-Kč za rok 2014, získanou otcem žalobkyně 1), jež měla dle tvrzení žalobkyně 1) pokrýt roční náklady na životní potřeby minimálně 4 osob. S ohledem na to považoval žalovaný i výslech otce žalobkyně 1) za nadbytečný, když jeho výsledkem nelze nahradit podklady o příjmech. Vysvětlil, že s ohledem na zásadu koncentrace zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu, že nemohl přihlídnout k dokladům přiloženým k rozkladu. K námitce integrace žalobkyně 1) uvedl, že všechna její kritéria musí být naplněna kumulativně, a za nedovršenou označil pracovní integraci žalobkyně. Zcela se ztotožnil i s posouzením žádosti ve vztahu k žalobkyni 2), když odkázal na zásadu jednotného občanství rodičů a nezletilých dětí. Nadto uvedl, že nezpochybňuje sportovní talent žalobkyně 2), nedomníval se však, že by profesionálně sportovat na území České republiky bylo umožněno jen státním příslušníkům České republiky.

IV.

Posouzení žaloby

23. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“)).
24. Žaloba je důvodná.
25. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
26. Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.
27. Podle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který prokáže výši a zdroje svých příjmů, popřípadě splnění oznamovací povinnosti při přeshraničním převozu nebo bezhotovostní převod finančních prostředků z ciziny a že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň, pokud podle jiného právního předpisu tuto povinnost neplní jiná osoba. Skutečnosti dle předchozí věty je žadatel povinen prokázat za období posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Tuto podmínku nemusí splnit žadatel, který je ke dni podání žádosti mladší 18 let.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

28. Státní občanství České republiky může být cizinci uděleno, jestliže splní veškeré předpoklady stanovené v § 13 zákona o státním občanství. Jmenované ustanovení vyžaduje pro udělení státního občanství, aby byl cizinec integrován do společnosti v České republice a aby splnil další podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství. I přestože cizinec splní veškeré podmínky pro udělení státního občanství, nemá na jeho udělení právní nárok (srov. § 12 zákona o státním občanství). Naopak nesplní-li byt jedinou podmínku, a nebude-li mu nesplnění této podmínky prominuto, tak mu občanství uděleno být nemůže.
29. Podstatnou námitkou žalobkyně bylo, že žalobkyně 1) prokázala zdroj svých příjmů, z nichž hradí pobyt svůj i žalobkyně 2) v České republice ve smyslu § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. V této souvislosti soud podotýká, že žalobkyně 2) jakožto osoba mladší 18 let prokazovat výši a zdroje příjmů nemusela (srov. § 14 odst. 7 poslední věta zákona o státním občanství) a správní orgány tuto podmínku na straně žalobkyně 2) ani neposuzovaly. Obsahem shora uvedeného zákonného ustanovení je povinnost žadatele o udělení státního občanství prokázat výši a zdroje svých příjmů. V této souvislosti soud poukazuje na důvodovou zprávu k danému ustanovení, dle níž *„cílem tohoto návrhu je zabránit udělení státního občanství České republiky žadateli, jehož finanční prostředky pochází z tzv. nelegálních zdrojů nebo který finanční prostředky získává porušováním nebo obcházením právních předpisů“*. Z uvedeného je tedy patrné, že smyslem prokazování výše a zdroje příjmů je zamezit, aby státní občanství získala osoba, jejíž příjmy nepocházejí z legálních zdrojů.
30. V nyní projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně 1) v dotazníku ze dne 29. 2. 2016 tvrdila, že má příjem z podnikání svého a manžela cca 30.000,- Kč. Svá tvrzení dokládala přiznáním k dani z příjmů právnických osob společnosti MUSTANG KARGO s.r.o. za rok 2013, 2014 a 2015, jejíž byla jednatelkou. Správní orgány správně vyhodnotily, že z předložených daňových přiznání nevyplývá výše příjmů žalobkyně 1), neboť z nich lze získat informace toliko o výši zisku, resp. ztráty této společnosti, nikoli však již o jejím příjmu. Tato úvaha správního orgánu I. stupně je zcela souladná i s textem důvodové zprávy k § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, jenž konstatuje, že daným ustanovením je *„reagováno na často se vyskytující případy, kdy příjem žadatele má pocházet z finančních prostředků dovezených v hotovosti ze zahraničí a žadatel není schopen prokázat jejich původ, nebo kdy žadatel tvrdí, že jeho příjem pochází z podnikatelské činnosti, ačkoliv v přiznáních k dani z příjmů vykazuje ztrátu nebo příjmy, jejichž výše mu nemůže postačovat ani na úhradu nákladů na základní životní potřeby.“*.
31. Správní orgán I. stupně následně vyzval žalobkyni 1) výzvou ze dne 9. 2. 2017 k prokázání finanční situace dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství. Žalobkyně 1) však byla vyzvána toliko k tomu, aby tvrdila a doložila své příjmy. Žalobkyně 1) výzvě zcela vyhověla, když předložila čestná prohlášení o tom, že příjmy sama nemá a výživu i finanční zabezpečení celé rodiny zajišťuje v plné výši její otec; a přiznání k dani z příjmů svého otce za roky 2013, 2014. Správní orgány shodně dospěly k závěru, že z měsíčního příjmu otce žalobkyně 1) nemůže rodina žalobkyně 1) a současně otec žalobkyně 1), krýt své základní životní potřeby, když průměrný měsíční příjem otce žalobkyně 1) měl být v roce 2013 cca. 13.000,- Kč a v roce 2014 ve výši cca. 7.856,- Kč. Soud výzvu správního orgánu I. stupně posoudil jako nedostatečnou, neboť žalobkyně 1) v ní byla vyzvána k dotvrzení a prokázání pouze části údajů, potřebných k řádnému zjištění skutkového stavu věci, a to k doložení svých příjmů nikoli již k doložení svých měsíčních nákladů. Pro závěr o nedostatečnosti uvedené výzvy svědčí i usnesení správního orgánu I. stupně vydané

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

v jiném správním řízení, které právní zástupkyně žalobkyně předložila soudu na ústním jednání, jímž byl jiný účastník v řízení o žádosti o udělení státního občanství vyzván k doplnění a prokázání jak svých příjmů, tak výdajů. Pak na základě takto zjištěných finančních údajů byl správní orgán I. stupně v jiném řízení o žádosti o udělení státního občanství schopen vytvořit si ucelený obraz o finanční situaci účastníka a zjistit tak skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí.

32. Soud sice souhlasí s názorem správních orgánů, že v dané věci žalobkyní 1) doložená částka příjmů je nízká, nicméně aniž by byly zároveň zjištěny konkrétní životní měsíční náklady její a celková finanční situace jejího otce, nelze bez dalšího uzavřít, že z prokázané částky příjmů nemůže žalobkyně 1), případně celá její rodina a otec, krýt své životní potřeby. S ohledem na výše uvedené tak má soud závěr správních orgánů o finanční nedostatečnosti žalobkyně 1) za nedostatečně zjištěný.
33. Žalobkyně dále nesouhlasily s uplatněním principu jednotnosti (jednoty) státního občanství rodiny při posuzování udělení státního občanství žalobkyní 2). V této souvislosti soud předně poukazuje na bod 39 rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2013, č. j. 8 As 31/2012-76, ve kterém uvedl, že „...stěžovatel do společné žádosti o udělení státního občanství zahrnul i své dcery (na základě § 9 odst. 1 zákona o státním občanství), které byly v době podání žádosti obě nezletilé a na stěžovateli existenčně závislé. Oběma dcerám byl trvalý pobyt povolen za účelem sloučení rodiny s cizincem - otcem. Účelem obecně uznávané zásady jednotného státního občanství rodičů a dětí [srov. čl. 6 Evropské úmluvy o státním občanství, publ. pod č. 76/2004 Sb. m. s.; nebo § 3 písm. a), § 3a, § 4, § 6 odst. 2, § 9, § 11, odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o státním občanství] je ochrana rodinných vazeb a zabezpečení jednotného státního občanství celé rodiny. Jakkoli nelze tuto zásadu absolutizovat a odhlížet od konkrétních skutečností posuzovaného případu, stěžovatel musel být při podání společné žádosti srozuměn s tím, že žádosti jeho dcer budou posuzovány v úzké návaznosti na jeho vlastní důvody a rovněž, že výsledek posouzení jeho žádosti bude bezprostředně spjat s výsledkem posouzení žádosti jeho dcer.“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013-29).
34. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že platná právní úprava nezakládá nárok na udělení českého státního občanství, tudíž soudy jsou oprávněny přezkoumávat toliko případné překročení mezí správního uvážení a neporušení principu legitimního očekávání v žalobou napadeném rozhodnutí. Základním a rovněž tak jediným kritériem pro posouzení udělení státního občanství žalobkyně 2) zvolily správní orgány její nízký věk, který způsobil její závislost na rodičích. Přičemž argument nutnosti zachování jednoty státního občanství žalobkyně 2) byl opřen o shodné státní občanství žalobkyně 2) se státním občanstvím její matky. Ze správního spisu však vyplynulo, že v nejbližší rodině žalobkyně 2) není zachována jednota státního občanství, když její bratr má české státní občanství, otec ukrajinské a všichni žijí ve společné domácnosti v České republice. Soud nepopírá správnost úvahy správních orgánů, že hlavním zájmem dítěte je, aby mělo stejný právní režim, tj. stejné státní občanství, jako jeho rodiče; jenže v dané věci nelze s ohledem na rozmanitost státních občanství jednotlivých rodinných příslušníků žalobkyně 2) bez dalšího předmětné kritérium mechanicky aplikovat. Tedy správní orgány tím, že se nevypořádaly s odlišným státním občanstvím každého z nejbližších rodinných příslušníků žalobkyně 2), nezohlednily konkrétní skutkové okolnosti dané věci a nepřipustně tak absolutizovaly zásadu jednoty státního občanství rodiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

35. Správní orgány posuzovaly i integraci žalobkyně 1) a 2) do společnosti v České republice dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Dané ustanovení zakotvuje obecný předpoklad pro udělení státního občanství cizince, a to jeho integraci do společnosti v České republice. Zároveň uvádí demonstrativně (s ohledem na užití slova *zejména*), k jaké integraci na území České republiky může správní orgán přihlídnout.
36. Tomuto výkladu odpovídá i důvodová zpráva k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, dle níž *„Vedle taxativně stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky je do nové právní úpravy výslovně zakotveno to, že jako k předpokladu pro udělení státního občanství bude ze strany ministerstva v řízeních o udělení státního občanství České republiky přihlíženo k integraci žadatele do české společnosti, zejména pokud jde o integraci pracovní (uplatnění žadatele na trhu práce), rodinnou (intenzita a počet rodinných a osobních vazeb žadatele na státní občany České republiky, resp. jiné osoby trvale žijící v České republice) a sociální (např. podíl na fungování společnosti, činnost v občanských sdruženích, a míra jeho zapojení do společenského života, přijetí kulturních tradic). Všechny tyto skutečnosti mohou mít vliv při prokázání, zda osoby žádající o udělení českého státního občanství prokážou plnou integraci do české společnosti; k prokázání integrace však bude postačovat naplnění i pouze jednoho předpokladu.“*
37. Soud přisvědčuje námitce žalobkyň, že správní orgány výslovně nehodnotily rodinnou integraci žalobkyň, když toliko konstatovaly, že žalobkyně 1) má syna, který je občanem České republiky. Správní orgány tuto skutečnost zahrnuly do okolností relevantních pro posouzení integrace žalobkyň, avšak nikterak se s ní dále nevypořádávaly. Rovněž soud nepovažuje za správnou právní úvahu žalovaného, že pro pozitivní závěr o integraci cizince do společnosti v České republice, je nezbytné, aby byl cizinec zcela integrován jak z hlediska rodinného, tak i pracovního a sociálního. Státní občanství by pak nemohl například získat cizinec, který byt nemá rodinu, by byl jinak integrován pracovní a sociálně. Jestliže tak cizinec bude plně integrován byt jen z jednoho z těchto demonstrativně uvedených hledisek, postačuje to pro učinění závěru o jeho integraci do české společnosti ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství.
38. S ohledem na výše uvedené má soud žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož postrádá konkrétní skutkové důvody pro učinění závěru jednak o nesplnění podmínky nezbytné pro udělení státního občanství ze strany žalobkyně 1) dle § 14 odst. 7 zákona o státním občanství, a rovněž tak v případě aplikace zásady jednoty státního občanství rodiny v případě žalobkyně 2); z tohoto důvodu se soud pro nadbytečnost již nezabýval dalšími žalobními námitkami.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

1. Lze tak shrnout, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, proto žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
2. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobkyně měly ve věci úspěch, soud jim proto přiznal náhradu nákladů řízení, které Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč, a dále náklady právního zastoupení. Jelikož právní zástupce zastupoval ve věci celkem dvě žalobkyně, postupoval soud v souladu s § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dle kterého jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %. Obvyklá mimosmluvní odměna činí v případě žalob projednávaných podle soudního řádu správního 3.100,- Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), po snížení jde tudíž o částku 2.480,- Kč za úkon. Žalobkyním tak náleží náhrada nákladů právního zastoupení, a to u každé žalobkyně za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, účast na jednání dne 12. 10. 2018), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí částku 2.480,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 6 x 2.480,- Kč, a šest paušálních částek ve výši 300,- Kč (§ 12 odst. 4 ve spojení s § 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 6 x 300,- Kč a DPH ve výši 3.503,-. Pro úplnost soud konstatuje, že nepřiznal žalobkyním náhradu nákladů řízení za úkon repliky ze dne 22. 3. 2018, neboť žalobkyně v ní toliko zopakovaly obsah podané žaloby. Celková výše nákladů, které žalobkyním v tomto řízení vznikly, činí 23.183,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyním náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobkyň Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.